

27/9-2020 Prædiken til 16. søndag efter Trinitatis 2020. Johs. 11,19-45.

v/sognepræst Lili Susanne Kreiler Holm Andersen

Hvedekornet dør i jorden. Ikke for at gå til spilde, men for at blive til nyt liv, mange korn. Og til slut til kornhøsten.

Vi kan også sammenligne med blomsterløg, som vi kan lægge i jorden nu i efteråret. Så bliver de til nye løg og dejlige påskeliljer og tulipaner til foråret. Og den gamle kartoffel, der spirer – den lægges i jorden, og nogle måneder senere finder vi mange, nye kartofler i jorden. Den gamle kartoffel bliver smattet og ærlig talt ulækker at få i hænderne. Men de nye er lækre og gode.

Ud af det døde vokser nyt liv. Der høstes. Og der fejres. Vi holder en høstfest i kirken i dag.

Det er jo ellers ikke noget, vi må for tiden – feste alt for meget. Men vi må gerne fejre høsten i kirken og sige tak for mad. "Siger I tak for mad derhjemme, når I går fra bordet"? spurgte jeg nogle af konfirmanderne i den forgangne uge. "Ja, selvfølgelig"! svarede de. Hvorfor? – "Fordi det er høfligt og respektfuldt over for dén, der har lavet mad. Det er at vise taknemmelighed". Og det er jo fuldstændig rigtigt. Og så kom vi frem til, at en høstgudstjeneste er det helt store TAK FOR MAD. Rettet mod Gud. Vi viser ærefrygt over for Gud, fordi høsten er livets mirakel. Vækst og liv i stedet for død og forrådnelse. Vi viser taknemmelighed over for Gud, fordi Han lader afgrøderne vokse, sådan af sig selv, når vi har gjort, hvad vi skulle med at gøre jorden tjenlig.

Jeg kom lige til at tænke på dén der gamle, smattede kartoffel, der kom nye kartofler ud af. Har I prøvet at få fat i sådan en smattet, livløs kartoffel? Engang dyrkede jeg selv kartofler i krukke og spande på terrassen. Da jeg så skulle høste en top kartofler i en spand, fik jeg fat i noget blødt og slimet. "Nå, det må være den gamle kartoffel", tænkte jeg. Men da jeg fik kigget nærmere, så jeg, at det var den store, gamle tudse, der boede i årevis på vores terrasse. Så fik hun lov at komme tilbage i kartoffelspanden og boede der. Og jeg fandt ud af, at hun var én af vores faste beboere i årevis, ind imellem også i de rådne blade for foden af kældertrappen. Så nogle gange finder man liv, hvor man troede, der var død. Det er ikke ligefrem en gammel tudse, vi hører om i Evangelieteksten i dag. Men vi hører om en mand, som egentlig var død, men som bliver vakt til live igen af Jesus. Nogle af jer kan måske huske søstrene Martha og Maria. De havde inviteret Jesus på frokost en dag, og Martha blev knotten, fordi Maria ikke lavede en brik dén dag, men bare sad og lyttede til hvad Jesus fortalte. Martha måtte både dække bord, lave mad og vaske op. Men Jesus forklarede dén dag, at både det praktiske og det åndelige er nødvendigt for os alle sammen. "Maria har valgt den gode del, og den skal ikke tages fra hende".

Men nu er der sket det forfærdelige, at Marthas og Marias bror Lazarus er død. Oven i købet havde Jesus godt vidst, at Lazarus var meget syg, men alligevel havde han sagt til sine disciple: "Arh, jeg venter lige nogle dage med at tage hen til dem".

Martha er frygtelig ked af, at Jesus ikke tog af sted med det samme ud til dem, for så kunne han have helbredt Lazarus, så han ikke var død. Ja, men Martha, siger Jesus, nu er jeg her jo. Ja, men hvad nytter det, siger Martha, nu er han jo død. Han blev begravet for flere dage siden! Nu sker der det samme med ham som med kartofflen nede i jorden!

Så bad Jesus en bøn til Gud. Nu vil jeg gerne vise dine kræfter for alle dem, der står her, sagde Jesus til Gud. Du må vise folk, at ud af forgængelighed kommer der liv!

Og det gjorde der. Jesus kaldte på Lazarus. Og Lazarus kom ud af gravhulen, med alle de strimler af lagener, som Martha og Maria havde svøbt ham i.

Han levede!

Denne gudstjeneste, vi holder i dag, er altså livets gudstjeneste. Den skal være til tak for selve livet. Den skal være til tak for høsten og for fællesskabet, også fællesskab her i en vanskelig tid, hvor vi skal finde nye måder at fejre fællesskabet på.

Glædelig høst!

Amen.

Salmer:

727: [Gud, du fra dine de herlige højeloftssale](#)

729: [Nu falmer skoven](#)

730: [Vi pløjede og vi så'de](#)

0: Septembers himmel er så blå

0: Fuglene letter mod himlen